

РЕШЕНИЕ

№ 7525

София, 22.06.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на шести юни в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:МАРИЕТА МИЛЕВА

СИБИЛА СИМЕОНОВА

при секретар Валерия Георгиева Георгиева и с участието
на прокурора Македонка Поповска изслуша докладваното
от председателя ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА
по адм. дело № 6930/2015.

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Образувано е по касационна жалба на Главния секретар на Висшия съдебен съвет (ВСС) против решение № 2321 от 06.04.2015 г., постановено по адм. д. № 10332/2014 г. по описа на Административен съд София - град. Касаторът навежда доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост – отменителни основания съобразно чл. 209, т. 3 от АПК. Моли за отмяната му.

Ответникът – сдружение с нестопанска цел „Център на НПО в Р.” не изразява становище по касационната жалба.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Касационната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна, като съображенията за това са следните:

С обжалваното решение първоинстанционният съд отменя т. 1 от решение № 52/15.09.2014 г. на Главния секретар на ВСС, с която е отказан достъп до обществена информация – План за кризисен ПР на ВСС, приет през месец ноември 2013 г. от комисия „Публична комуникация” на ВСС.

За да постанови този резултат Административен съд София – град приема, че административният акт, в обжалваната му част, е постановен в нарушение на материалния закон, поради което отменя същия.

Решението е постановено в съответствие с материалния закон и е обосновано.

Законосъобразен е изводът на съда, че исканата информация е служебна информация, като не са налице хипотезите на чл. 13, ал. 2, т. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ), на която норма се е позовал задълженият субект, за да откаже достъп до исканата информация. Съгласно цитираната норма достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации). Правилно предвид характера и предназначението на плана за кризисен ПР съдът приема, че не са налице основанията, визирани в чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, за отказ за достъп до обществена информация, тъй като същият не е свързан с оперативната подготовка на краен акт и е със самостоятелно значение. Фактът, че планът има препоръчителен характер, не го прави препоръка по смисъла на закона, тъй като не е насочен

към издаване на друг краен акт. Планът е вътрешен акт, регламентиращ правила за поведение и има самостоятелно значение. Следователно като приема, че не е налице хипотезата на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация първоинстанционния съд постановява съдебен акт в съответствие с материалния закон. Законосъобразен е и изводът на съда, че в случая не са налице и предпоставките, визирани в чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ за отказ за достъп до исканата информация, като се има предвид и че задълженият субект не се и позовава на посочената норма.

При постановяване на решението съдът не допуска съществени нарушения на процесуалните правила. Обстоятелството, че в решението е посочено, че ответната страна не изразява становище по жалбата, а такова е депозирано, в случая не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не променя извода на съда за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Освен това възраженията на процесуалния представител на административния орган следва да са свързани с вече изложеното в административния акт и не могат да са свързани с нови фактически и правни доводи, различни от тези изложени в акта.

В случая следва да се отбележи и че законосъобразността на административния акт се проверява с оглед наличието на фактическите и прави основания посочени за издаването му. Ограничаването за предоставяне на достъп до обществена информация по чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ е временно и дори да се приеме, че същото е било налице, то съгласно чл. 13, ал. 3 от ЗДОИ ограничението по ал. 2 не може да се прилага след изтичане на 2 години от създаването на такава информация, поради което към настоящият момент ограничението е отпаднало.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК следва да се остави в сила. По изложените съображения Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2321 от 06.04.2015 г., постановено по адм. д. № 10332/2014 г. по описа на Административен съд София - град.